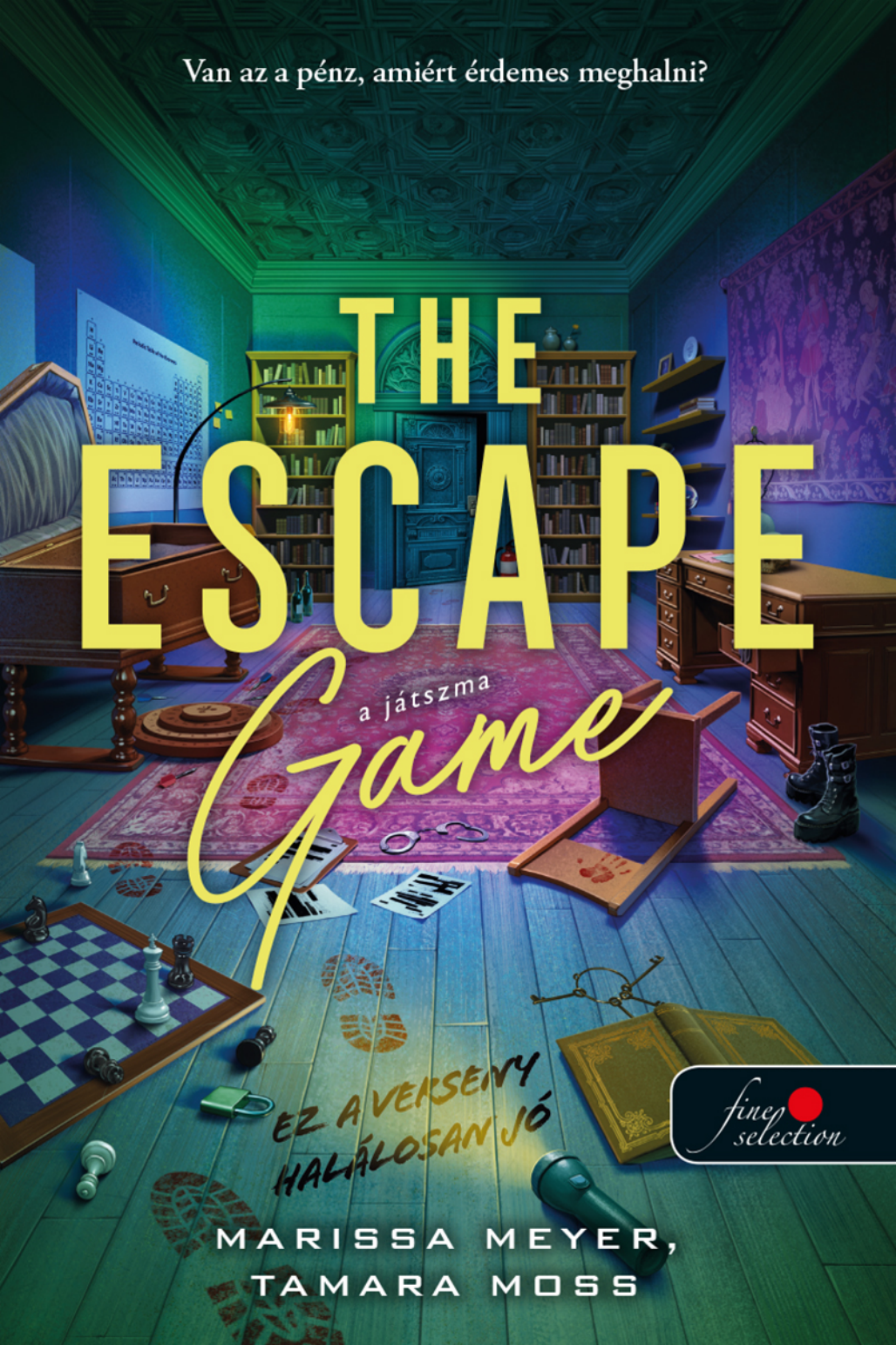

Van az a pénz, amiért érdemes meghalni?
THE ESCAPE
a játszma
Game
EZ A VERSENY HALÁLOSAN JÓ
fine selection
MARISSA MEYER,
TAMARA MOSS

MARISSA MEYER
ÉS
TAMARA MOSS

THE ESCAPE

a játszma Game

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Írta: Marissa Meyer, Tamara Moss
A mű eredeti címe: The Escape Game

A művet eredetileg kiadta: G. P. PUTNAM'S SONS
An imprint of Penguin Random House LLC

Copyright © 2026 by Rampion Books, Inc. and Tamara Moss
Maps copyright © 2026 by Owen Pomery
Published by arrangement with Jill Grinberg Literary Management LLC.
All rights reserved.

Cover art © Jeremy Enecio 2026, Levy Creative Management, NYC |
IG Handle: @enecio @levycreative
Cover design by Theresa Evangelista
Illustrations © adobe.stock.com

Fordította: Dornbach-Apró Tímea
A szöveget gondozta: Kapornaky Veronika

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhoz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 615 117 158 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2026-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Tamaskó Dávid, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Tomku Kinga, Réti Attila
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Minden barátomnak és rokonomnak, aki elviselte, hogy vadidegenekkel zárták őket össze egy szobába, ahonnan csak random feladványok megoldásával szabadulhattak. Tudom, furcsa egy szenvedély, de köszi, hogy a kedvemben jártatok!

– Mariss

Tettestársamnak, Chrisnek. Marguerite-nek, aki képes volt kibérelni egy limót, hogy azzal vigyen el egy szabadulószobába. És Scoutnak, amiért olyan sokáig kellett osztoznod rajtam ezzel a kézirattal.

– Tamara

A JÁTSZMA

NEGYEDIK ÉVAD: ÉVADZÁRÓ EPIZÓD

Amit mindenki halálosan élvezett

Sierra a nyelvével az ajakpiercingjét piszkálta, és fel-alá járkált a pihenőszobában, hosszú szoknyája a földet súrolta. Egy egész csapatnyi öltöztetőre volt szükség, hogy ráküzdjék ezt az éktelen nagy viktoriánus korabeli ruhát. A fűzőben alig kapott levegőt, a vastag, fodros anyag húzta az egész testét, a csipkétől pedig mindenhol viszketett. Általában az öltözékük segített kitalálni a következő szoba tematikáját, de ez a ruha nem igazán szűkítette le a lehetőségeket. Rejtély a szalonban? Hőlégballonverseny? Vagy maga a *Titanic?*

Cruz elterült a kanapén, frakkját a combjára fektette, majd felnyögött.

– Az a reggeli szendvics nem esett jól. Egyáltalán minek kellett ilyen korán átöltöznünk?

– Bizonyára ez is egy újabb elmetrükk – nyögte Elijah, a csapatkapitányuk, aki az asztalnál ült. Úgy tűnt, mindjárt elalszik. Nem csoda, tekintve, milyen átkozottul korán ment le úszni aznap reggel.

Na nem mintha Sierra különb lett volna – ő se sokat aludt előző éjjel.

Továbbra is megállás nélkül fel-alá járkált a helyiségben. Muszáj volt mozognia, hogy ne uralkodjon el rajta a szorongás. *Két óra.* Még két óra, és vége lesz ennek a rémálomba illő valóságshow-nak. Akár még nyerhetnek is. Az övé lehetne a pénznyeremény.

– Jól vagy? – kérdezte Missy. Sierra először azt hitte, hogy a lány a továbbra is a kanapén sóhajtozó Cruzhoz intézte a kérdést. De nem, Missy *őt* nézte.

– Igen, persze. Csak már szeretnék túl lenni ezen az egészen.

– Muszáj koncentrálnunk – nyitotta ki Elijah a szemét. – Most még inkább, mint eddig.

– Nem mondod, zsenikém!

– Komolyan beszélek, Sierra. Talán van valami, amit szeretnél velünk megosztani? Ráérünk.

– Ha már így felhoztad, már régóta szerettem volna megemlíteni, mekkora egy felfuvalkodott hólyag vagy.

Cruz felhorkantott.

– Úgy fogtok hiányozni!

– Rád és Aliciára gondoltam – felelte Elijah. – Tegnap elég hangosan üvöltöztetek egymással.

Sierrának kiszáradt a szája. Nem mondhatni, hogy a villa falai jól lettek volna hangszigetelve, Elijahnak pedig megvolt az a rossz szokása, hogy elkóborolt kiskutyaként követte Aliciát.

– Semmi közöd hozzá! – fakadt ki. Alicia még a szokásosnál is leereszkedőbben és titkolózóbban viselkedett előző este, és Sierra azóta se tudott lenyugodni.

– Nem láttam őt ma reggel – mondta Elijah. – Mit mondtál neki, amivel ennyire felzaklattad?

– Mi lenne, ha inkább a játékra koncentrálnál a testvérem helyett?

Kopogást hallottak, mire mindenki az ajtó felé fordult. Vera csörtetett be a szobába, szokásos csillogó öltözékét szokásos haragos tekintete kísérte.

– Változás, Homokóra csapat. Ti kezdtek.

Elijahnak felszaladt a szemöldöke.

– Miért?

– Mert Ranielle azt mondta. A stúdióban akar látni titeket. Most azonnal.

Cruz talpra kecmergett.

– Okézsoké, csak előtte még teszek egy gyors kitérőt.

A fiú elrohant a mosdóba, Sierra pedig a többiekkel együtt kisétált a pihenőszobából. Korábban sosem változtatták meg a felvétel sorrendjét, de őt ez nem zavarta. Szinte már markában érezte a pénznyereményt. Nem volt szüksége Aliciára, se a jótékonykodására, se az ítélkezésére.

A stáb eléjük rohant, hogy felszereljék rájuk a füleseket és a csíptetős mikrofonokat. Cruz is visszatért, kicsit mintha jobban nézett volna ki, és mielőtt Sierra kettőt pislogott volna, már be is terelték a versenyzőket a stúdióba, ahol a műsor házigazdái – Fitzy és Louis – várták őket. Missy lelkesen üdvözölte a műsorvezetőket, és pacsizott velük.

– Homokóra csapat! – kiáltotta James „Fitzy" Fitzgerald. – Isten hozott titeket a döntőben!

Sierra utálta Fitzyt. Talán az ausztrálszörfös-imázsa tehetett róla – a napszítta frizura, a csibészes mosoly, az idétlen viccei. Vagy talán, hogy egy tudatlan, tinédzser fegyverhordozó volt csupán műsorvezetőtársa mellett.

– Üdvözlet! – szólalt meg Louis Augustus Russell. A Játékmester majdnem húsz évvel volt idősebb társánál, magas alkatát és széles vállát világosbarna kecskeszakáll és ismertetőjegye, a micisapka egészítette ki. Jobban hasonlított egy WWE-pankrátorra, mint egy zsenire, akinek az ország legkedveltebb szabadulószobáit köszönhették. Hüvelykujját beakasztotta a nadrágtartójába. – Olyan kihívás áll előttetek, mint eddig még sosem.

– Lefogadom, hogy Sierra alig várja, hogy meglobogtassa a testvére arca előtt azt a pénzt – húzogatta fel szemöldökét játékosan Fitzy.

Sierra összeszorította az állkapcsát. A producerek a játék kezdetétől fogva igyekeztek felerősíteni a beépített családi viszályt. A rajongók minden lehetséges szempontból hasonlítgatták a nővéreket, a tudásuktól kezdve (Alicia az „okos és tehetséges", Sierra a „kötekedő és ravasz") a kinézetükig (Alicia egyenes orrával és olajbarna bőrével egy görög istennőre emlékeztetett, míg Sierra úgy nézett ki, mint „Hádész beteges, gót fogadott gyereke" – kösz szépen, név nélküli kommentelő).

Míg Aliciát mindenki szerette, Sierrára ráaggatták a főgonosz szerepét.

Sierra a fülesében már kapta is a rendezői utasítást:

– Mondj valami ütőset!

– Készen állok rá, hogy leszámoljak Aliciával! – felelte pléhpofával Sierra.

Fitzy meglepetten felnevetett.

– Már alig várjuk!

Sierra elégedetten nyugtázta, hogy a sminkescsapat nem végzett eléggé alapos munkát Fitzyn, és nem tudták elfedni a szeme alatti sötét karikákat. Sokáig volt fent, hogy élőben közvetíthesse a műsor hagyományos évad-összefoglalóját ausztrál rajongóinak, és ez meg is látszott rajta. A tökéletes Fitzy ma nem nézett ki olyan tökéletesen.

– Gyilkos egy évad volt, annyi szent. A csapatok foggal-körömmel harcoltak, hogy ma itt lehessenek, és mindenki fantasztikus évadzáróra készül. – Fitzy a Játékmesterhez fordult. – Hát akkor kezdjünk bele, Louis. Egy kis fogódzó a Homokóra csapatnak?

– Hát hogyne – válaszolta Louis –, és remélem, megszívlelik. – A drámai hatás kedvéért tartott egy kis hatásszünetet. – Hogy győzedelmeskedjetek, *vért* és verítéket ne kíméljetek!

– Vért, mi? – vihogott Cruz, és oldalba bökte Sierrát. – Pont neked való feladat.

Mindannyian kaptak egy szemmaszkot, majd átvezették őket a következő helyiségbe. Sierra már hozzászokott a stúdióban uralkodó káoszhoz. A kamerák, fények és kellékek folytonos mozgásához. A felírótáblát és kávéspoharat szorongató, fel-alá rohangáló gyakornokokhoz. A sminkescsapathoz, akik ecseteikkel mindig készenlétben álltak, hiszen isten őrizz, hogy a világ megtudja, Fitzy arcán is vannak pórusok.

De abban a pillanatban egy ajtó bezárult mögöttük, a világ elcsendesedett körülöttük, míg már csak a saját nehéz légzésüket hallották. Sierra szívverése felgyorsult. A szabadulószobában voltak.

– A Homokóra csapat elfoglalta a pozícióját – hallották valaki hangját a fülesekben. – Évadzáró indul!

– Homokóra csapat! – zengett Fitzy hangja. – Mikor azt mondom, „szabadulj", levehetitek a szemmaszkot. Három… kettő… egy… *Szabadulj!*

Sierra a földre hajította a maszkot. A falon lévő fáklyák halovány, pislákoló fénybe borították a szobát. Középen egy koporsó volt felállítva. A falon három műanyag csontváz lógott, nyakukban fokhagymafüzér.

– Vámpírok – suttogta, amint eszébe jutott a fogódzó, amit a Játékmestertől kaptak. Hogy győzedelmeskedjenek, vért és verítéket nem szabad kímélniük. Meg kell ölniük a vámpírt.

Cruz már oda is rohant a koporsóhoz, és a fedelét kezdte tanulmányozni.

– Lelakatolták. Három számjegyű kódot keresünk. – Kijelentését elfojtott nyögés kísérte, és a fiú a hasára szorította a kezét.

Sierra szitkozódott, és csak remélni merte, hogy a srác nem fogja lerókázni a mesterien megkomponált nyomokat. Az már tényleg csak hab lenne a tortán ennek az elfuserált évadnak a lezárásaként.

A csapat átkutatta a csontvázakat, találtak egy feszületet és egy lelakatolt bársonyerszényt. A harmadik csontváznál volt egy darab pergamen, ami egy térképnek bizonyult.

– Találnunk kell egy kulcsot – mondta Missy az erszényen lévő lakatra bökve.

– Ez jelenthet bármit? – kérdezte Sierra, miközben a betonpadlón lévő sötét foltokra mutatott, amik egyenesen a koporsóhoz vezettek. A pacák vízcseppekre hasonlítottak, de festék vagy akár még művér is lehetett.

– Nem t'om – válaszolta Elijah. – Egyelőre koncentráljunk a háromjegyű kódra.

Három szám. Három csontváz. Három…

– A fokhagymafüzérek! – kiáltotta Sierra. Miután erre rájöttek, a többi már gyerekjáték volt: csak meg kellett számolniuk a fokhagymafejeket. Elijah elforgatta a számokat a lakaton, és a koporsó fedele felemelkedett.

A koporsó alját fekete bársony fedte, mely furcsán kidomborodott. A drapérián egy fából készült karót találtak, melynek egyik végét kihegyezték. Sierra megvizsgálta.

– Nem találok rajta jeleket.

– Talán ezzel kell megölnünk a játék végén Drakulát – mondta Missy.

– Itt van valami írás. – Cruz a koporsó tetejének belső oldalára mutatott, melyre otromba betűkkel egy mondatot véstek. Sierrának

hunyorítania kellett, hogy bármit is lásson a fáklyák fényében, és közben szinte érezte, hogy a rejtett kamerák is vele együtt közelítenek rá a szövegre.

AZT KAPJUK, AMIT MEGÉRDEMLÜNK

Bizonyára egy anagramma. Míg fejben a lehetséges megoldásokon gondolkozott, már nyúlt is a bársonytakaró után, ami hidegnek és furcsamód nedvesnek bizonyult, majd kirántotta az anyagot a koporsóból.

A világ megszűnt létezni körülötte. Ereiben megfagyott a vér. Pislognia kellett párat, hogy megbizonyosodjon róla, hogy nem káprázik a szeme.

– Jézusom! – kiáltotta Cruz, majd hátat fordított, és a padlóra hányt.

A fülesekben a rendező kiáltását hallották, aki azonnal megállította a játékot.

– Mi a *fene?*

A csapat döbbenten bámult – először a koporsóra, majd Sierrára, aki még mindig egyik kezében a bársonytakaróval, másikban a karóval állt mellettük.

Pillantását nem tudta levenni a természetellenesen mozdulatlan, természetellenesen sápadt testről, aki valaha a nővére volt.

HAT HÓNAPPAL KÉSŐBB

Szereplőválogatásra beküldött videó: Carter Kelly

A JÁTSZMA
ÖTÖDIK ÉVAD

A LÁNY OLYAN MOZDULATLANUL ÜL, akár egy próbababa. Keze összekulcsolva pihen az ölében. Jobbra tőle egy kiszuperált iskolai tábla, rajta bonyolult matematikai egyenletek és a pi értéke túlságosan is sok számjeggyel felírva. Balra tőle könyvespolcok, rajta tankönyvkupacok, egy pasztellszínű Rubik-kocka, egy hatalmas plüsscsiga, és bekeretezett képek, melyek egy napraforgó közepét, egy nautilusz házát, egy ananászt ábrázolnak. Az egész szobát fényfüzérek világítják meg.

A lány maga barna bőrű, sűrű, göndör, fekete hajjal, és a csillagos eget megszégyenítő mennyiségű szeplővel.

– Helló, producerek, rendezők és mindenki, aki megnézi ezt a videót. Ha esetleg nem ismernének fel… – Remegő kezével a magasba emel egy szemüveget hatalmas, kerek lencsékkel. – Ez talán segít? Ha nem, akkor lefogadom, hogy ebből rögtön rájönnek… – A lány csettint egyet az ujjával, mire a képen vízesésszerűen neonzöld számok kezdenek ömleni lefelé.

A lány eltűnt. A helyét rajzfilmfigura mása vette át. A magabiztos avatár skót kockás miniszoknyát és combközépig érő csizmát visel – ég és föld a különbség a lány *Scooby Doo*-pólójához képest. Göndör fürtjei lángvörösben pompáznak, és a vastag keretes szemüveg az orra végén egyensúlyoz.

– A nevem Ezt bogozd ki, Carter – mondja az avatár. – A Domain legmagasabb fokozatú Megoldó Specialistája vagyok.

A figura az egyik kézfejét felfelé fordítja, mire a tenyerén filmszerűen kivetítve pörögni kezdenek a jelenetek: közösségimédia-bejegyzések, videók Carter avatárjával, melyekben lelkesen magyarázza a rejtvények és nyomok megoldását, komplikált zárakat tör fel, vagy éppen korábbi játékosokkal készít interjút. Az effektek profinak tűnnek.

– Még a harmadik évadban csatlakoztam a Rejtvénymesterekhez gyakornokként, és azóta sikerült kiépítenem a platformomat, melyet mára több százezren követnek. Alig várom, hogy kulisszák mögötti tartalmakat oszthassak meg velük *A Játszmá*ról. De ne ezért válasszanak be az ötödik évad versenyzői közé. Azért válasszanak engem, mert élek-halok a rejtvényekért, logikai játékokért és a problémamegoldásért. Én vagyok a helyi sakk-klub csapatkapitánya, az előző évben én képviseltem az iskolánkat az állami matekversenyen, szabadidőmben pedig amatőr fényképész vagyok. A szenvedélyem? – A figura int egyet, mire képek jelennek meg körülötte. Napraforgók. Kagylóhéjak. Ananászok. – A Fibonacci-sorozat! Hát nem gyönyörű?

Az avatár kacsint.

– Több millió like és komment nem hazudhat. Együtt történelmet csinálunk *A Játszmá*ban. Ciao!

A figura úgy tesz, mintha lehúzna egy rolót, és ismét felváltja őt az élő Carter Kelly, aki továbbra is idegesnek tűnik.

– Nos, ennyi volt a videóm. Hmmm… Köszönöm a figyelmet!

Produceri jegyzetek:
Kár, hogy nem jöhet a rajzfilmfigura a lány helyett.
Maximalista, tanárok kis kedvence… összerakni egy szabályszegővel a feszültség kedvéért?
Matekzseni. V-vel egyeztetni, mennyire matekközpontúak az idei feladványok.
Az előrecsomagolt rajongóbázis sosem árthat.
Riadóztatni az öltöztetőket – átalakítás szükséges.

01
Carter

– Akkor ennek háromnak kell lennie… ez meg hét és nyolc… öt… kettő, és kész! – Carter megállította a stoppert a telefonján. Pillanatnyi lelkesedése gyorsan lelohadt. – Három perc és ötvennégy másodperc? Szánalmas! – Kitépte a lapot a sudokukönyvből, összegyűrte, majd az osztályterem sarkában álló szemetes felé hajította. A galacsin lepattant a kuka széléről, és elgurult a szőnyegen.

Mikor megszólalt a csengő, Mrs. Melnyk sétált be a terembe. A tanárnőnek sose volt ellene kifogása, hogy Carter az osztálytermében egyen tanév közben, és még ha gyanította is, hogy a kérésnek több köze van ahhoz, hogy Carternek elszomorító a szociális élete, mint ahhoz, hogy nyugodtan és csendben készülhessen a következő matekversenyére, sosem tette szóvá.

Carter ismét ránézett az e-mailjeire. Még mindig semmi.

Miközben az osztálytársai elfoglalták a helyüket, milliomodjára is átfutott a fején, hogy vajon van-e közöttük *A Játszma*-rajongó. Vajon kinek van profilja a Domainen, a műsor legátfogóbb, rajongók által üzemeltetett weboldalán? Vajon ki az, aki követi őt?

Ezt bogozd ki, Carter. A legmagasabb fokozatú Megoldó Specialista. A megtisztelő rang büszkeséggel töltötte el. De ez a rang a való világban semmit sem jelentett. A teremben senki sem tudta, ki is ő.

De ha beválasztják a műsorba…

Persze tisztában volt vele, hogy hatalmas kockázatot vállal azzal, hogy nyilvánosan felfedi a személyiségét. Mikor otthon mesélt a szereplőválogatásról, a szülei úgy néztek rá, mintha elvesztette volna azt a Fibonacci-kedvelő eszét. Apja zavarodott szavai azóta is gyötörték. *Hiszen még az iskolai fényképezkedést sem szereted.*

Ami igaz is volt.

De nem érthették, mennyire vágyott rá. Nem is csak vágyott – szüksége volt rá. Nem a hírnév vagy a pénz miatt. Hanem hogy végre barátokra leljen. Nem arctalan felhasználónevekre, hanem valódi barátokra.

Ezt bogozd ki, Carter népszerű és magabiztos. Szép és határozott, köszönhetően az applikációfejlesztő apjának és divatbolond anyjának, akik segítettek létrehozni az avatárt. A suta, matekrajongó lányok hőse világszerte. De a kamerák előtt nem bújhat a rajzfilmfigura mögé. Csak Carter, a kamerák és a Játékmester feladványai… na és a csapata. Olyanok, akik legalább annyira rajonganak a rejtvényekért és szabadulószobákért, mint ő. Olyanok, akik az éles eszéért csodálják, nem pedig a vicces online csipkelődéseiért. Olyanok, akik megértik őt.

A gondolat ugyanannyira bizonyult idegennek, mint izgalmasnak. Száznál is több csapatnevet kigondolt már maguknak. Azt tervezte, egyenpólókat fog rendelni, amint megtudja mindenki méretét. Végre őt is bevennék egy olyan chatcsoportba, amilyennek úgy tűnt, rajta kívül minden tinédzser a tagja.

Amint bekerül a műsorba, többé már nem kell rejtegetnie igazi énjét.

Mielőtt még elkezdődött volna az óra, bátortalanul rápillantott az e-mailjeire. Még egy utolsó alkalommal.

Szívverése felgyorsult.

Re: Carter Kelly-jelentkezés

Kedves Ms. Kelly!

Nagy örömünkre szolgál, hogy *A Játszma* versenyzőjeként üdvözölhetünk...

Szereplőválogatásra beküldött videó: Beck Matheson

A JÁTSZMA
ÖTÖDIK ÉVAD

A FIÚ FÉLREFÉSÜLT DÚS HAJÁT egy cowboykalap alá rejtette, ajka – mely olyan vörös, mintha cseresznyés nyalókát szopogatott volna – angyali mosolyra húzódik. Látszólag egy vadnyugati szalont használt helyszínnek a videójához.

– Adj' isten! A nevem Beck, és szeretném üdvözölni önöket a Vadrózsa Szalonban. Vagy más néven… a szüleim fészerében. – A fiú megpaskol egy plafonról lelógó olajlámpát. A lambériával burkolt falakon táncba kezdenek az árnyékok. – Tavaly alakítottam át ezt a helyet a hatodik szabadulószobámmá. És valóban, a központi témát a híres Vadrózsa Kincs inspirálta. Teljesen odavagyok érte! Amint meghallottam az idei évad nyereményét…! – Úgy csinál, mintha szétrobbanna a feje. – Persze valószínűleg nem én vagyok az egyetlen, aki így érzi, szóval mégis miért kellene engem választaniuk? Egy szó: lézer! Úgy mint: lézerfókusz.

A srác felvesz és keverni kezd egy pakli kártyát.

– Ezt a szobát öt hét alatt készítettem. Bolhapiacokat és hobbiboltokat fésültem át, hogy megtaláljam a megfelelő kellékeket. Az a szarvasagancs egy hagyatéki árverésről származik. A whiskey-s hordó és a szeszes üvegek nagy része adományboltból való.

Beck kártyatrükköket kezd előadni – kiteríti a karjára a paklit, majd egy megbabonázó hullámzás kíséretében átfordítja a lapokat.

– A régi pénztárgép valójában játék, csak átfestettem, hogy korhűnek nézzen ki. Még ezeket a kártyákat is kézzel készítettem. – Legyezőszerűen szétteríti a paklit, majd az egészet a kamera felé dobja, a képernyőt beterítik az ászok és pikkek, kőrök és treffek. – Megsúgom, hogy a figurás lapokon elrejtettem egy feladványt, de a megoldáshoz el kell jönniük játszani.

Lehuppan egy bárszékre.

– Rengeteg hobbim volt már. Kódolás. Szerelés. Flipperbajnokság. Alpakák… Hosszú történet. De a szabadulószobák már évek óta nem eresztenek. Nemcsak a kiszabadulást imádom, hanem megalkotni magát a szobát is. Az egy dolog, hogy az ember feladványokat old meg, de kifundálni őket megint más. Na, most nem azt mondom, hogy a Játékmester pozíciójára fáj a fogam, de szeretném azt hinni, hogy helyt tudnék állni a megmérettetésen. Szóval, Louis Augustus Russell! – Lepattan a székről, majd az övéből előránt egy pisztolyt, amit egyenesen a kamerára szegez. – Párbajra hívlak!

A fegyver unalmasan kattan egyet. Beck elvigyorodik.

– Persze az is lehet, hogy csak túl sok szabadidőm van. Úgyhogy… hívjanak fel? Bár a telegramon és a póniexpresszen való kommunikációt is elfogadom.

Elneveti magát a saját szellemességén, majd a videó véget ér.

Produceri jegyzetek:
Bennfentes tudás a szabadulószobákról, ez jól jön a médiainterjúk során.
Azt mondta, alpakák?
Vadrózsa-fanatizmus – a motiváció garantált.
Tetszik az őzikeszem és az optimizmus. Elevenen felfaljuk.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
Megrendelem most a kiadónál!

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
Megrendelem most a KönyvSárkányon!

Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

2025.07.01.-i állapot

02
Beck

Az igazságügyi orvostan világában megoszlottak a vélemények, hogy valójában mennyi információt is lehet kinyerni a vér fröccsenésének mintázatából. De a középkorikínzókamra-tematikájú szabadulószobában, amit Beck nemrég kezdett el összerakni a szülei garázsában, a vérfröccsenés *egyértelmű* üzenettel fog bírni. Ha a „rabok" elég figyelmesek lesznek, észre fogják venni, hogy a betonpadlón sorakozó vörös foltok megfeleltethetőek a béklyók alá felírt alfabetikus kóddal.

A szabadulószobák tervezése azon kevés időtöltés közé tartozott, amik hosszú ideje lekötötték Beck figyelmét, mivel tulajdonképpen százféle hobbit foglalt magában. Egy személyben volt mérnök, régész, tudós, matematikus, művész, villanyszerelő, titkosírás-szakértő, történész és mesemondó.

Itt ő volt a Játékmester.

És mint ahogy a nagy Játékmesterek őelőtte – Louis Augustus Russell, Victor Cunningham, Jasper Barrett –, ő is tisztában volt vele, milyen fontos, hogy a nyomok pont a megfelelő mennyiségű információt fedjék fel. Egy szoba elkészítése rendkívül alapos munkát igényelt. Kikeverni a festéket, hogy az pontosan a megfelelő